

[Knud Damgaard.]

Når vi alligevel ikke kan stemme for VS' ændringsforslag om at opretholde 280.000 kr. til støtte for Fremmedarbejderbladet, så er det, fordi vi mener, at der er for mange, der får for lidt ud af et kommunikationsmiddel, der er skrevet. Vi har større tiltro til, at man over de radioudsendelser, der er besluttet pr. 1. april, kan løse problemerne, og vi vil koncentrere vore anstrengelser om at få flest mulige og bedst mulige udsendelser.

Ole Olsen (SF):

På dette sene tidspunkt af debatten vil jeg godt sige et par ord om ændringsforslag nr. 484 fra SF, hvor vi forsøger at sætte 810 mill. kr. ind til yderligere beskæftigelsesforanstaltninger. Jeg synes selv, at det er det eneste af alle de ændringsforslag, der er fremkommet, der er nogen fantasi bag ved.

Jeg hørte, at finansministeren ikke er uvenligt stemt, men regner med SFs medvirken til yderligere beskæftigelsesforanstaltninger. Jeg vil godt herfra sige, at det kan finansministeren roligt regne med. Vi er selvfølgelig med.

Jeg synes nok, at hvis man kigger på tabel 5 på side 8 i oversigten over statsfinanserne, så er det meget tankevækkende, og jeg vil i og for sig godt have finansministerens kommentarer til selve dette, at den direkte statsudgift på 810 mill. kr. giver en forbedring af statsfinanserne på godt og vel 1 mia kr. Umiddelbart må jeg sige, at jeg ikke tror helt på talene, og jeg vil godt have, om finansministeren kan bekræfte, at de er rigtige, for det er bedst, hvis de er rigtige, det erkender jeg fuldt ud.

Det vil sige, at sætter man beskæftigelsesarbejder i gang, så sparer man så meget på arbejdsledsundersøttelse og vinder så meget i afgiftsprovenu, at det er langt mere end selvfinansierende, det er godt og vel dobbelt selvfinansierende. Det synes jeg faktisk er noget meget lykkeligt at være klar over, for den ene gang efter den anden hører vi fra højre side i salen om hensyntagen til statsfinanserne, at statsfinanserne ikke kan tåle det og det og det og det, og vi har da også selv truffet på i vores forhandlinger med regeringen om energifgiften, at man ikke turde gå med til det og det.

Det ville være rart, om man fik bekræftet af finansministeren, at i sig selv er hensynet til statsfinanserne ingenting. Det, det handler om, og det forstår vi godt i SF, er selvfølgelig valutaspørgsmålet, det er da indlysende. Det er

klart, at der er grænser for, hvor langt vi kan gå med at sætte forskellige ting i kraft, det koster valuta. Men så er jeg nødsaget til at sige til finansministeren, at så kommer vi ikke uden om vores EF-medlemskab, og det har vi ikke rigtig snakket om endnu her i dag. Det handler om, at vi i kraft af vores medlemskab af EF er afskåret fra at lave en lang serie af økonomiske indgreb, som vi ellers kunne lave.

Det, der i og for sig skal slås fast fra min side, er, at selvfølgelig vil vi være med til et beskæftigelsesprogram, men det, der i virkeligheden forhindrer os i at få fuld beskæftigelse i dag, er vores bindinger til EF. Det blev slået fast ved en konference her i dette hus i weekenden, og det har snæver forbindelse med det, vi snakker om i dag. Vi kan let løse vores arbejdsløshedsproblemer eller en bunke af dem, vi kan godt gå i gang. Det har ingen skadelige virkninger på statsfinanserne, at vi går i gang med beskæftigelsen. Vi sparer en hel del i arbejdsledsundersøttelse, vi sparer meget, og vi får mere ind i skatte- og afgiftsprovenu. Men vi er forhindret i det, fordi det koster en bunke i valuta at gå i gang med det. Det er måske her, mine og finansministerens veje skilles, og måske her, SFs og socialdemokratiets veje skilles. Handler det kun om beskæftigelsesprogram, så er det klart, at vi er med. Men hvor langt kan vi gå, hr. finansminister? Det er det, jeg stiller spørgsmålstegn ved.

(Kort bemærkning).

Kaj Hansen (DKP):

Da mit partis ordfører i finanslovdebatten, hr. Freddy Madsen, så, at jeg havde indtegnet mig, bad han mig tage et par ord med til hr. Wilhelm om eksaminer. Jeg vil sige, at vi gerne en anden gang vil diskutere eksaminer, men ikke under finanslovdebatten. Det, vi ikke vil være med til, er at lave nedskæringer, som får overenskomstmæssige følger for de ansatte, og det ville sådanne ændringsforslag få.

Min anden bemærkning er også til hr. Wilhelm, der siger, at kommunisterne har afsat yderligere 600 mill. kr. til aftrapning af rentesikringen, og så meget kan vort forslag da ikke koste. Han mener, at det måske kun er 60 mill. kr. Hertil vil jeg sige, at dermed har man jo ikke løst det almennyttige boligbyggeris problemer. Under vort forslag dækker sig det, som blev vedtaget på den konference om boligspørgsmål, som vort parti afholdt i lørdags, og denne udtalelse bliver offentliggjort - hvis den